

УДК 342.925(477).001.76

С. В. Ківалов

ОСНОВНІ ПИТАННЯ ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ КОДЕКСУ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ

Прийняття Кодексу адміністративного судочинства України [1] стало важливою віхою у становленні та розвитку правової держави України, оскільки воно законодавчо забезпечило реалізацію конституційного права громадян на захист своїх прав, свобод та законних інтересів від протиправних дій, бездіяльності та рішень органів публічної влади. Здійснення адміністративного судочинства протягом майже двох років наглядно продемонструвало, що даний законодавчий акт, відіграючи вельми позитивну роль у правовому житті держави та суспільства, водночас потребує внесення суттєвих змін та доповнень, які спрямовані на його ефективність та дієвість. Безперечно, внесення таких змін і доповнень є абсолютно нормальним у чинності правового акта, оскільки в Україні немає належного досвіду чинності такого акта, за винятком Адміністративного кодексу УРСР 1927 р. [1].

Аналіз чинного КАСУ, судова практика його застосування, зіставлення КАСУ з іншими законодавчими актами дає підстави для внесення в нього змін та доповнень:

1. Для вирішення питань щодо віднесення певного правового спору до адміністративної юрисдикції необхідно з'ясувати, чи є такий спір публічно-правовим. Законодавець, не надаючи легального тлумачення змісту категорії «публічно-правовий спір», разом з тим пов'язує його виникнення з наявністю публічно-правових відносин (ч. 1 ст. 2 КАС України). Публічно-правові відносини виникають, розвиваються та припиняються, насамперед, у сфері функціонування державної влади та місцевого самоврядування та регулюються нормами публічного права (конституційного, адміністративного, фінансового тощо).

Юрисдикція адміністративних судів поширюється лише на ті публічно-правові спори, що виникають з публічно-правових відносин у сфері

управлінської діяльності з боку державних органів і органів місцевого самоврядування та інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень (публічне управління).

Публічно-управлінська діяльність з боку органів виконавчої влади, місцевого самоврядування та інших суб'єктів опосередкована правом. При цьому управління перебуває в органічній єдності з правом у цілому, з усією системою його галузей. Це означає, що у ряді випадків суб'єктивні права фізичних та юридичних осіб, що передбачені нормами приватного права, не можуть бути реалізовані без прийняття відповідних рішень суб'єктом владних повноважень. У цьому випадку між фізичною чи юридичною особою, з одного боку, та суб'єктом владних повноважень, з другого, виникають публічно-правові відносини. А відповідний правовий акт індивідуальної дії, що приймається суб'єктом владних повноважень, дозволяє вільно використовувати особі свої суб'єктивні права у приватноправовій сфері (наприклад, реєстрація права на нерухоме майно, видача державного акта на право приватної власності на земельну ділянку).

Отже, суб'єктивні права громадян та юридичних осіб, навіть ті, що належать до приватноправової сфери, можуть порушуватися як діями інших фізичних та юридичних осіб, так і при реалізації управлінських функцій суб'єктами владних повноважень.

Таким чином:

1) для вирішення питання про віднесення правового спору до адміністративної юрисдикції у кожному конкретному випадку необхідно з'ясувати: чи пов'язує позивач порушення свого права з реалізацією управлінських функцій суб'єктом владних повноважень, чи з діями інших осіб, що не здійснюють владних управлінських функцій, тобто виходити з підстави позову. Іншими словами, якщо позивач пов'язує порушення свого права з рішеннями, діями, бездіяльністю, що вчинені на виконання управлінських функцій суб'єктом владних повноважень, — такий спір виникає з публічно-правових відносин і є публічно-правовим спором. А у випадку, коли порушення права не пов'язується відповідачем із здійсненням управлінських функцій, — такий спір є приватноправовим і належить до цивільної (господарської) юрисдикції;

2) при вирішенні подібних справ необхідно також мати на увазі, що відповідно до ч. 3 ст. 21 КАС України не допускається об'єднання в одне провадження кількох вимог, які належить розглядати в порядку різного судочинства, якщо інше не встановлено законом;

3) окремо слід зазначити, що до набуття чинності КАСУ розмежування справ позовного провадження та провадження у справах, що виникають з адміністративно-правових відносин, здійснювалося відповідно до наявності такого критерію, як «спір про право». Тобто концепція, закладена у ЦПК УРСР, не визнавала у випадку оскарження незаконних рішень, дій, бездіяльності органів державної влади та місцевого само-

врядування наявності спору про право. З інших доктринальних позицій дане питання врегульовано КАС України, адже адміністративна юрисдикція пов'язується з розв'язанням різновиду правових спорів — публічно-правових спорів. До того ж адміністративне судочинство є позовним судочинством. А відповідно до усталених у вітчизняній юридичній науці поглядів предметом позовного судочинства є саме спори про право. Тому викликає заперечення практика вищих судових інстанцій щодо використання категорії «спір про право» для розмежування адміністративної та цивільної (господарської) юрисдикції.

2. Не менш важливим є питання щодо визначення підсудності адміністративних судів по оскарженню правових актів. Проектом Закону України «Про внесення змін до Кодексу адміністративного судочинства України (щодо оскарження правових актів)» пропонується забезпечити можливість оскарження до адміністративного суду постанов Верховної Ради України, врегулювати питання щодо їх підсудності, а також вдосконалити регулювання підсудності адміністративних справ щодо указів і розпоряджень Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України, унеможливити випадки зупинення вказаних актів у результаті вжиття заходів забезпечення позову. Відповідно до норм ст. ст. 55, 124 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі.

Постанови Верховної Ради України є одним з різновидів рішень органу державної влади — парламенту і приймаються з конкретних питань з метою здійснення його установчої, організаційної, контрольної та інших функцій. До юрисдикції Конституційного Суду України віднесено вирішення питань щодо конституційності правових актів Верховної Ради України. Судова юрисдикція відносно перевірки законності постанов Верховної Ради України на сьогодні не визначена.

При цьому системне тлумачення норм Кодексу адміністративного судочинства України дозволяє дійти висновку, що адміністративна юрисдикція поширюється на публічно-правові спори, пов'язані із здійсненням управлінських функцій. Вітчизняна правова доктрина розрізняє у діяльності держави такі її різновиди як законотворчість та управління.

Постанови Верховної Ради України можуть бути пов'язані як із здійсненням законотворчості, так і із здійсненням управлінських функцій (насамперед, внутрішньоорганізаційне управління).

Таким чином, прийняття законопроект у запропонованому вигляді остаточно не вирішить проблеми визначення судової юрисдикції щодо перевірки законності постанов Верховної Ради України. Для цього необхідно внесення відповідних концептуальних змін до Кодексу адміністративного судочинства України щодо визначення завдань адміністративного судочинства, владних управлінських функцій, суб'єкта владних повноважень тощо.

На сьогодні Вищому адміністративному суду України як суду першої і останньої інстанції підсудні лише дві категорії справ:

а) щодо встановлення Центральною виборчою комісією результатів виборів або всеукраїнського референдуму;

б) щодо скасування реєстрації кандидата на пост Президента України. Віднесення таких справ до підсудності Вищого адміністративного суду України обумовлено їх величезним суспільно-політичним значенням та необхідністю їх швидкого та остаточного вирішення.

Адміністративні справи щодо оскарження постанов Верховної Ради України, указів і розпоряджень Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України у своїй більшості не мають такого великого суспільно-політичного значення. Отже, віднесення їх до предметної підсудності Вищого адміністративного суду України призведе до необґрунтованого обмеження конституційного принципу забезпечення апеляційного та касаційного оскарження судових рішень. Крім того, зміна територіальної підсудності, яка пропонується законопроектом, щодо індивідуальних правових актів зазначених суб'єктів владних повноважень, їх дій чи бездіяльності ускладнить доступ громадян до правосуддя.

Не є доцільним і запровадження, як це передбачено законопроектом, заборони забезпечувати адміністративний позов шляхом зупинення дії постанов Верховної Ради України, указів та розпоряджень Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України. Адже у ряді випадків така абсолютна заборона може фактично унеможливити захист порушених прав позивача. А існуючий на сьогодні порядок забезпечення позову зобов'язує суд не тільки ретельно вирішувати відповідне питання, а й дозволяє у разі зміни обставин чи порушення процесуальних норм відповідно суду першої інстанції чи суду апеляційної інстанції скасувати ухвалу про забезпечення позову, відновивши таким чином дію правового акта.

3. Відповідно до ст. 17 КАСУ адміністративні суди розглядають спори з приводу прийняття на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби. Тобто адміністративні суди повноважні розглядати будь-які спори з приводу публічної служби, складовою якої є державна служба. Водночас чинний КАСУ чітко не визначає предметної підсудності спорів щодо осіб, призначення на посади та звільнення з посад яких здійснюється Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України.

За загальним правилом, встановленим п. 4 ст. 18 КАСУ, такі спори повинен розглядати адміністративний суд за вибором позивача. Однак, враховуючи особливості процедури призначення на посади та звільнення з посад осіб, яка здійснюється Верховною Радою України, Президентом України та Кабінетом Міністрів України, цілком правильним уявляється розгляд таких спорів саме Вищим адміністративним судом України як судом першої та останньої інстанції. Отже такі зміни є нагальними,

необхідними та такими, що значно покращать розгляд даних спорів в адміністративних судах.

Водночас викликає заперечення п. 2 проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» щодо доповнення ст. 30 Закону України «Про державну службу» [1] п. 8, який передбачає, що «неналежне виконання посадовими особами, призначення на посади та звільнення з посад яких здійснюється Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, покладених на них законами або іншими актами законодавства службових обов'язків» є підставою для їхнього звільнення. Дисциплінарну відповідальність за виконання своїх службових обов'язків повинні нести не тільки названі посадові особи, але й всі державні службовці, незалежно від процедури їхнього призначення на посаду. Оскільки ст. 30 Закону «Про державну службу» передбачає як загальні, так і спеціальні підстави для припинення державної служби, які стосується всіх державних службовців, то варто було б п. 8 викласти в такій редакції: «невиконання або неналежного виконання державними службовцями покладених на них законами або іншими актами законодавства службових обов'язків».

4. Проектом Закону про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо відповідальності за перешкоджання органам внутрішніх справ передбачено внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо встановлення адміністративної відповідальності за створення перешкод у діяльності посадових осіб органів внутрішніх справ шляхом ненадання або ухилення в будь-який спосіб від надання на письмовий запит інформації, копій документів, документів для вивчення та копіювання або сприяння такій бездіяльності чи таким діям, у тому числі шляхом ухилення від отримання подібного запиту.

Аналіз норм законів України «Про міліцію» [1], «Про оперативно-розшукову діяльність» [1] та «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [1] дозволяє дійти висновку, що органи внутрішніх справ поза межами кримінального процесу мають право отримувати у підприємств, установ, організацій, фізичних осіб певну інформацію, а саме ознайомлюватися та вивчати документи, робити з них копії, з дозволу суду витребувати документи і дані.

Чинним законодавством не встановлено відповідальність за ненадання підприємствами, установами, організаціями, фізичними особами можливості співробітникам органів внутрішніх справ ознайомлюватися та вивчати документи у випадках, передбачених законом. Разом з тим не встановлено й вимоги до письмового запиту щодо надання такої інформації.

Тому прийняття зазначеного законопроекту у запропонованому вигляді може призвести до різних тлумачень щодо наявності певних реквізитів такого запиту, зазначення підстав витребування інформації, осіб, які мають право звертатися із такими запитами тощо. Отже поряд із внесенням відповідних змін до Кодексу України про адміністративні

проступки необхідно внесення відповідних змін до Законів України «Про міліцію», «Про оперативно-розшукову діяльність» та «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» щодо правових підстав звернення органів внутрішніх справ із відповідними запитами та вимог до таких запитів. Саме за таких умов буде підвищена ефективність виконання органами внутрішніх справ правоохоронної функції та одночасно гарантовано додержання при цьому прав та інтересів фізичних і юридичних осіб.

5. Проектом Закону України «Про внесення змін до Кодексу адміністративного судочинства України (щодо здійснення Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини парламентського контролю за дотриманням прав і свобод людини і громадянина у сфері адміністративного судочинства)» пропонується конкретизувати положення щодо участі Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини в адміністративному процесі.

Відповідно до норм Конституції України та Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. Стаття 4 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» [1] передбачає, що Уповноважений Верховної Ради України з прав людини здійснює свою діяльність незалежно від інших державних органів та посадових осіб. Діяльність Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини доповнює існуючі засоби захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина, не відмінює їх і не спричиняє перегляду компетенції державних органів, які забезпечують захист і поновлення порушених прав і свобод.

Згідно з ч. 1 ст. 11 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» Уповноважений Верховної Ради України з прав людини має право призначати своїх представників у межах виділених коштів, затверджених Верховною Радою України.

Для здійснення парламентського контролю за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, згідно зі ст. 13 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» наділено, зокрема, такими правами: на ознайомлення з документами та отримання їх копій, включаючи справи, які перебувають в судах; бути присутнім на засіданнях судів усіх інстанцій; звертатися до суду із заявою про захист прав і свобод людини і громадянина, які за станом здоров'я чи з інших поважних причин не можуть цього зробити самостійно, а також особисто або через свого представника брати участь у судовому процесі у випадках та порядку, встановлених законом.

Статті 60, 61 Кодексу адміністративного судочинства України лише у загальному вигляді регламентують можливість звернення до адміністра-

тивного суду за захистом прав, свобод та інтересів інших осіб та участь в адміністративному процесі Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Прийняття вказаного законопроекту, через конкретизацію норм Конституції України та Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», наділення Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини особисто або через представника правом оскаржувати судові рішення адміністративних судів незалежно від його участі у справі сприятиме посиленню гарантій захисту прав громадян у сфері публічно-правових відносин.

Разом з тим слід звернути увагу на те, що редакція нової частини ст. 60 Кодексу адміністративного судочинства України, згідно з якою Уповноважений Верховної Ради України з прав людини здійснює у суді парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина, передбачає реалізацію владних повноважень щодо перевірки дотримання відповідних прав та свобод та вжиття передбачених законом заходів щодо усунення виявлених порушень. У цьому сенсі Уповноважений Верховної Ради України з прав людини здійснює функцію контролю, звертаючись до адміністративного суду із адміністративним позовом. Водночас безпосередньо при розгляді адміністративної справи у суді Уповноважений Верховної Ради України з прав людини здійснює не владну контрольну діяльність, а представництво інтересів позивача — фізичної особи.

6. Розроблення та прийняття законопроекту щодо створення додаткових правових підстав припинення публічної служби, можливості оскарження прийнятого рішення про проходження публічної служби, а також розгляду даного спору адміністративними судами є своєчасним та актуальним. Особливо, якщо це стосується питань щодо посадових осіб, призначення на посаду та звільнення з посади яких здійснюється Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України.

Загалом погоджуючись із запропонованими положеннями законопроекту (стосовно ч. 4 ст. 18, ч. 2 ст. 19, ст. 117 Кодексу адміністративного судочинства України), водночас викликає принципове заперечення доповнення ст. 30 Закону «Про державну службу» п. 8 у редакції: «неналежного виконання посадовими особами, призначення на посаду та звільнення з посади яких здійснюється Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, покладених на них актами законодавства службових обов'язків».

Відповідно до ст. 85 Конституції України до повноважень Верховної Ради України належить: призначення за поданням Президента України Прем'єр-міністра України, Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України, призначення за поданням Прем'єр-міністра України інших членів Кабінету Міністрів України, Голови Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення та радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України, звільнення

зазначених осіб з посад, вирішення питання про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів України (п. 12); призначення на посаду та звільнення з посади за поданням Президента України Голови Служби безпеки України (п. 12-1); призначення на посади та звільнення з посад Голови та інших членів Рахункової палати (п. 16); призначення на посаду та звільнення з посади Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (п. 17); призначення на посаду та звільнення з посади Голови Національного банку України за поданням Президента України (п. 18); призначення на посади та звільнення з посад половини складу Ради Національного банку України (п. 19); призначення на посади та звільнення з посад половини складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення (п. 20); призначення на посади та звільнення з посад членів Центральної виборчої комісії за поданням Президента України (п. 21); призначення на посади та звільнення з посад третини складу Конституційного Суду України (п. 26); обрання суддів безстроково (п. 27); призначення на посаду та звільнення з посади керівника апарату Верховної Ради України (п. 35).

Відповідно до ст. 106 Конституції України до повноважень Президента України належить: призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях (п. 5); призначає на посаду та звільняє з посади за згодою Верховної Ради України Генерального прокурора України (п. 11); призначає на посади та звільняє з посад половину складу Ради Національного банку України (п. 12); призначає на посади та звільняє з посад половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення (п. 13); призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань (п. 17); призначає на посади та звільняє з посад третину складу Конституційного Суду України (п. 22).

Відповідно до п. 10 ст. 9-2 Конституції України Кабінет Міністрів України призначає на посади та звільняє з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України.

Аналіз зазначених повноважень свідчить про те, що і Верховна Рада України, і Президент України здійснюють повноваження щодо призначення на посади як осіб, що є державними службовцями, так і осіб, які належать до категорії публічних службовців, однак не є державними службовцями. Як впливає з п. 15 ст. 3 КАСУ публічна служба — це діяльність на державних політичних посадах, професійна діяльність суддів, прокурорів, військова служба, альтернативна (невійськова) служба, дипломатична служба, інша державна служба, служба в органах АРК, органах місцевого самоврядування. Відповідно до указів Президента України від 11 червня 2001 р. «Про деякі питання впорядкування статусу державних службовців» [1] та від 29 червня 2001 р. «Про чергові заходи щодо подальшого здійснення адміністративної реформи в Ук-

раїні» [1] окремі посадові особи, займаючи державні посади в державних органах, не є державними службовцями, а належать до категорії державних політичних діячів. Насамперед, до цієї категорії належать: Прем'єр-міністр України, віце-прем'єр-міністри, міністри, народні депутати. У свою чергу Верховна Рада України призначає на посади осіб, які належать до категорії державних політичних діячів: Прем'єр-міністра України, Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України, призначення за поданням Прем'єр-міністра України інших членів Кабінету Міністрів України, звільнення зазначених осіб з посади, вирішення питання про відставку Прем'єр-міністра України, членів Кабінету Міністрів України (п. 12).

Окрім цього, і Верховна Рада України і Президент України призначають на державні посади і звільняють з державних посад осіб, які не належать ні до категорії державних службовців, ні до категорії державних політичних діячів — суддів:

Верховна Рада України: призначає на посади та звільняє з посад третину складу Конституційного Суду України (п. 26); обрання суддів безстроково (п. 27 ст. 85 Конституції України);

Президент України: призначає на посади та звільняє з посад третину складу Конституційного Суду України (п. 22), перше призначення на посаду професійного судді строком на п'ять років (ст. 128 Конституції України).

Водночас Кабінет Міністрів України здійснює призначення на посади та звільнення з посад тільки тих осіб, які належать до категорії державних службовців.

Отже, поняття «посадові особи, які призначаються Верховною Радою України і Президентом України» є доволі об'ємним і включає в себе три види посадових осіб:

— посадові особи, які призначаються Верховною Радою України і Президентом України і за своїм статусом є державними службовцями: п. 12 (в частині: Голова Антимонопольного комітету України, Голова Державного комітету телебачення та радіомовлення України, Голова Фонду державного майна України), 12-1, 16, 17, 18, 19, 20, 21 ст. 85 Конституції України; п. 5, 11, 12, 13, 17 ст. 106 Конституції України;

— посадові особи, які призначаються Верховною Радою України і Президентом України і які за своїм статусом є державним політичними діячами: п. 12 (в частині, Прем'єр-міністра України, Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України, призначення за поданням Прем'єр-міністра України інших членів Кабінету Міністрів України, звільнення зазначених осіб з посад);

— посадові особи, які призначаються Верховною Радою України і Президентом України і які за своїм статусом не належать ні до державних службовців, ні до державних політичних діячів: судді Конституційного Суду України (п. 26 ст. 85, п. 22 ст. 106 Конституції України), судді судів загальної юрисдикції (п. 27 ст. 85, ст. 128 Конституції України).

Оскільки Закон України «Про державну службу» регулює відносини тільки державної служби і не поширюється на державних політичних діячів і суддів, п. 8 ст. 30 цього закону також повинен поширюватися тільки на державних службовців.

Таким чином, п. 8 ст. 30 Закону «Про державну службу» слід викласти у такій редакції: «неналежного виконання посадовими особами, призначення на посаду та звільнення з посади яких здійснюється Верховною Радою України (п. 12 (в частині: Голова Антимонопольного комітету України, Голова Державного комітету телебачення та радіомовлення України, Голова Фонду державного майна України), 12-1, 16, 17, 18, 19, 20, 21 ст. 85 Конституції України), Президентом України (п. 5, 11, 12, 13, 17 ст. 106, Конституції України), Кабінетом Міністрів України, покладених на них актами законодавства службових обов'язків».

7. Особливого значення набувають питання щодо оскарження в порядку адміністративного судочинства рішень у справах про адміністративні правопорушення. Саме тому цілковитої підтримки заслуговує проект Постанови Верховної Ради України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення та Митного кодексу України [1] щодо оскарження рішень у справах про адміністративні правопорушення». Зазначений проект передбачає законодавче закріплення двох порядків провадження у справах про порушення митних правил, за які передбачена адміністративна відповідальність: один в Митному кодексі України, другий — в Кодексі про адміністративні правопорушення, які суттєво відрізняються один від одного. Такий стан справ призводить до колізії двох законодавчих актів щодо регулювання одного і того ж питання, що не сприяє ефективності і дієвості адміністративної відповідальності за порушення митних правил. Враховуючи те, що Кодекс України про адміністративні правопорушення є основним законодавчим актом, який регламентує притягнення до адміністративної відповідальності, вважаємо за необхідне виключити розділ XIX «Провадження у справах про порушення митних правил» з Митного кодексу України та внести відповідні зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення. Таким чином проблема двох законодавчо встановлених порядків притягнення до адміністративної відповідальності за порушення митних правил буде вирішена.

Водночас варто підтримати внесення змін та доповнень до проекту Постанови: 1) п. 6 ст. 263 «Строки адміністративного затримання» доповнити вказівкою на наслідки, якщо буде неможливо встановити у строк 30 діб особу правопорушника режиму державного кордону; 2) ч. 2 ст. 270 викласти в такій редакції: «Законний представник має ті самі права, що надані цим Кодексом особі, яку він представляє, за виключенням права відмови від відшкодування або зменшення суми шкоди, завданої потерпілому від адміністративного проступку»; 3) виключити запропоноване доповнення до ст. 283, оскільки суддя у своїй постанові не має права вирішувати питання про «порядок виконання постанови».

Вирішення даного питання передбачаються нормативно-правовими актами, а акт судді — це акт правозастосування; 4) п. 1, 2, 3 ст. 288 відповідно після слів «відповідної ради», «вищестоящего органу (вищестоящій посадовій особі)» доповнити словами «або до місцевого загального суду як адміністративного суду в порядку, встановленому Кодексом адміністративного судочинства України». Водночас запропоновану ч. 2 цієї статті виключити.

Внесення до Кодексу адміністративного судочинства України науково обґрунтованих змін та доповнень дасть змогу забезпечити законність при розгляді адміністративних справ та винесенні відповідних рішень у порядку адміністративного судочинства, їхнього виконання, усунути колізії чинного законодавства.

Л і т е р а т у р а

1. //www.rada.ua.